

Øjne — den største politiske Forsyndelse, den højtærede Forsvarsminister har paa sin Samvittighed, at han har været med til at føre en Politik, der fører lige lukt ind i det Spor. Jeg ved ogsaa godt, at nu om Stunder lader man ganske haant om det, naar der bliver anført, hvad en Rigsdagsmand har sagt, eller hvad han har gjort for 2—3—4—5—6 Aar siden. Det er saa uendelig ligeegyldigt, siger man. Den Side her i Salen, som særlig vil have den historiske Begrundelse for sit Standpunkt, hvad de saa ofte møde frem med, fornægter alt det historiske i den Forbindelse; de bryde sig fejl om, hvad de selv have sagt, hvad de selv have gjort, hvordan de selv have stemt i Fortiden. Det kan ogsaa godt være, at overfor den Anskuelse, hvis den i øvrigt er raadende, er det ingen Nytte til at staa her og anføre, hvad de Herrer blandt mine Modstandere have sagt for 1—2—3—4 Aar siden. Men jeg synes dog, at jeg maa have Lov til at anføre, hvad de Herrer have sagt i det Aar, vi leve i; jeg synes, jeg maa have Lov til at anføre det Standpunkt, de Herrer stod paa, da de gik til Valg den 25. Maj, og jeg vil anføre dette for at vise, at den Overenskomst, man nu er ved at indgaa, er i allerstærkeste Grad i Strid med Valgdagen den 25. Maj, og at de Mandater, de Herrer have faaet, ikke ere Mandater, som hvile paa det Grundlag, de Herrer nu ere ved at give deres Tilslutning.

Fra Reformpartiets Side blev der i April Maaned ved anden Behandling paa mange Punkter stillet Krav om, at vi skulde have en Nedgang i de Udgifter, som de Forslag, der den Gang forelaa, nødvendigvis maatte bringe. Man koncentrerede i høj Grad sine Bestræbelser paa at faa Nedgang i Tjenestedagenes Antal. Vi hørte saa det ene, saa det andet, saa det tredje, saa det fjerde Medlem af Reformpartiet staa op her i Salen og erklære, at de maatte bestemt stille Krav om, at Tjenestedagene blev indskrænkede. Det var deres Overbevisning, sagde de, at man kunde godt nøjes med en kortere Uddannelse, og de mente, at det var aldeles overflødig at lade det unge Mandskab bruge saa meget af sin Uddannelses tid til ingen Nytte, naar de var til bedre Nytte i Hjemmene, i det daglige Erhvervsliv. Jeg var ganske enig med de Herrer, der talte saaledes, og naar de Herrer stod herinde i Rigsdagen lige kort før Valget og talte paa den Maade og ogsaa stod og talte saaledes ude omkring paa Vælger-

møderne, siger jeg, at de Udtalelser, de den Gang fremsatte, var det Grundlag, de gik til Valg paa; det var det, de blev valgte paa. Jeg vilde gerne anføre nogle enkelte af de Udtalelser, der blev fremsatte den Gang, for at man kan se, at det er rigtigt, hvad jeg her siger, at Overenskomsten, som den foreligger her, staaar slet ikke i Overensstemmelse med det, som de Herrer gik til Valg paa den 25. Maj.

Jeg skal til at begynde med anføre en Udtalelse, der blev fremsat af det ærede Medlem fra Bælum (J. H. Jensen). Det ærede Medlem holdt den 22. April en Tale — der var ellers ikke meget ved den Tale —, og derudaf piller jeg en Udtalelse om, at det ærede Medlem ønskede, at den 6 Dages Indkaldelse til Reserven maatte bortfalde, og det ærede Medlem sagde saa: „Jeg er altsaa af dem, der mene, at denne Indkaldelse af det ældre Mandskab, som ikke varer mange Dage, men er til stor Gene for Mandskabet og til ingen Nytte for Hæren, burde og skulde bortfalde; og jeg haaber ogsaa, at naar Folketinget skal tage endelig Stilling til disse Forslag, vil det lykkes at faa dem forbedrede.“ Jeg vil bede det ærede Medlem fra Bælum om at gaa hen og se sine egne Ændringsforslag igennem, saa vil han se, at hans Haab i allerhøjeste Grad er blevet skuffet. Jeg tvivler ikke om, at det ærede Medlem fra Bælum som en ærlig Mand oppe i sin Valgkreds har udtalt sig ganske i Overensstemmelse med sine Udtalelser i Salen. Jeg tvivler ikke paa, at han har hævdet den samme Tankegang der som her, og det ærede Medlem er valgt paa denne Tankegang. Men en af de første Dage skal han være med til at vedtage et Lovforslag, ifølge hvilket den af ham saa meget ønskede Ændring er bortfalden, idet vi beholde de 6 Dages Genindkaldelse. Jeg mindes i dette Øjeblik, at et daværende Medlem af Reformpartiet — nu er han falden — kaldte denne Genindkaldelse for en Værtshusholdergenindkaldelse; han mente ikke, den var til Fornøjelse for andre end Værtshusholderne. Saa stærkt stod man fra den Side mod denne Genindkaldelse; men ikke destomindre skulde de Herrer nu have den, enten de ville eller ej.

Derefter vil jeg gerne anføre en Udtalelse af det ærede Medlem fra Halvrimmen (C. Sørensen). Det ærede Medlem, som jeg ikke ser her i Øjeblikket (Afbrydelse) — naa, han er her alligevel —, er et Medlem, som jeg for mit Ved-